

Zenská Hlídka

ZA ŽIVA POHRBENÁ

Pro Pokrok Západu napsala Hančl S.

Tak zlé to ovšem nebylo, ale mám psáti vánoční vzpomínku a tu bych ráda, aby aspoň ten titul byl sentsační. Nemohu za to, že nikdy nic zvláštního mě nepotkalo zrovna o Vánocích. Ovšem, od čeho by byla fantazie a já snad také dovedla bych něco vybájit, ale ode dávna byla jsem přítelkyní pravdivých událostí. Jsem jako ta malá moje holčina, kdykoliv jí začnu něco vyprávěti, hned se táže: "A maminko, jest to pravda opravdická?" Tak tedy, vzácné čtenářstvo, co vám tuto vypravují jest skutečná vánoční vzpomínka.

Před dávnými léty, když jsem byla ještě doma v zlaté mojí Praze, blížily se zase Vánoce, moje už šestnácté. Seděla jsem ve škole a uvažovala, jak jest to každý rok u nás stejné, stromeček, ryby, vánočky, ořechy atd. Já už přece byla šestnáct roků, pěkných černých očí, dva tlusté župany plazily se po mých zádech, přece snad již jsem zasloužila něco zvláštního při takových výměnách.

Ach Bože, ještě dnes cítím, jak tehdy dušička se ve mně tetelila touhou po nějakém dobrodružství. Kde jen vzít cititele, který by pod mým oknem jen drobně se postřelil. Ano, já jsem se dopadla několikrát při tom, jak vyhlížím z okna, zdali tam někdo postřelil neležel a — neležel. Svěřila jsem se své spolužačce a přítelkyni slečné Irně — celé jméno pověděti nemohu, nemám její svolení. Ta měla plán hned hotový. — Povídá, vši co, pojed' se mnou na svátky k nám do Třeboň, tam budeme mít svádku a něco zvláštního snad nás také potká. Slečna Irma totiž navštěvovala v Praze školy, toho času chodily jsme obě do "Ženského výrobního spolku".

Do Třeboň, to bylo něco pro mně, viděti rybníky Svět a Rožemberk, knížecí sídlo a snad i Bílou paní! Jeje, už abych tam jenom byla. Velikou překážkou však byli maminka a tatínek, hlavně maminka hubovavá, zuřilá, plakala, prosila, že nikdy nedovolí, abych na Vánoce byla z domova, jest prý to hřích, trhatí rodinu ve vánoční čas. Byla jsem však jedináčkem, rozmazlená až běda, zvyklá vždy a ve všem provést jen svou vůli a tak jsem tedy večer, před štedrým dnem uháněla obě na nádraží. Irma jako stará turistka, všechno obstarala. Šťastně ujedeme do vozu pasažery přeplněného, koketujeme na pravo, na levo a jedeme, jedeme. Konečně po dlouhé, velmi dlouhé době, přizneme se na nás konduktér, kam prý vlastně jedeme. Irma vysvětluje, že do Třeboň, povstane hádka, konduktér, hrozný hrubián, dokazuje, že prý volal vyližat, proč jsme nevyližali — hrůza, já vždy tak ráda vyližovala a tu Třeboň jsem nevyližala. Na příští stanici musíme prý ven, bouhel dveřmi a já dobře slyšela, jak brněl něco o hlouplých žábách. Pane, to jsme zkontroli, když najednou stojíme, pozdě v noci, na malé opuštěné, venkovské stanici, ani nevím kde. Ohlížme se na všechny strany, nikde nic. V tom jakási děda s lucernou se k nám belhá. Honem na něj, kolik jest hodin. Prý dvě. Br, kde jsme? Ve Veselí. To bylo smutné "Veseli". Nám bylo zima, měly jsme hlad, nevíme kudy kam a jsme ve městěku Veselí. Byla to ovšem dobrodružství, ale po takovém my pranice netoužily. Děda nám ukazuje okénko. Tam prý jest pan kasař a ten nám poví, co a jak. Z okénka vystřelí hlavu dědek, který není ani dost málo galantní. (Já vám řeknu, že mezi dědky jest veliký rozdíl!) Ten na nás spustil, že prý dráze do toho nic není, že si musíme koupit nové listky do Třeboň. To byla rána! Irma měla jen několik krejcarů a já, poněvadž jsem jsem prý vůli svých rodičů, nedostala jsem nic, tak že jsem měla jen svoje úspory a ty, po koupi rozláhaných dáreků, byly velice skrovné. Konečně jsme listky koupily a zbylo nám velmi málo. Myslím dokonce, že nic. Ten přítelivý dědek, hlídka, nám otevřel dveře restaurace nádražní, abychom prý se ohřály. V restau-

raci upoutal naši pozornost stůl, na němž nacházelo se něco ubrouskem přikrytého. Přistoupím, odhrnu ubrousek. Pro Kristiáka — koláče, veliká mísa koláčů tvarohových a překrásné cukrovaneč! Ach ta moka! Hlad veliký, koláče tak blízko a peníze žádné. — Irma sice dokazovala, že by nám peníze neprosily, poněvadž tam nikdo nebyl, kdo by nám koláče prodal, a že prý by vůbec v takové hůzdě koláčů ani nejedla. — Někdo se tak pomstít, ale jak? Což abychom vyloupaly hrozinky z těch koláčů? Každý ten koláč totiž uprostřed ozdoben byl velkou hrozinkou. Ujednáno, vykonáno, než bys dvačet napočeti, všechny koláče oloupeny o svou hrozinkovou parádu. V tom vlak zapískal a my pomstěny opouštíme Veselí. Do Třeboň dojevy jsme již dobře a druhý den hned po obědě, hajdy na prohlídku města. Vzaly jsme sebou také brusle a projížděly se na rybníce Rožemberském. Poněvadž tam však bylo jenom několik kluků, tedy nás to dlouho nezajímalo a my šly na procházku do lesa na druhém břehu rybníka se nalézajícího.

Přišly jsme ku hrobce kníza Schwarzenberských, která vypadá jako malý kostel, ale hrobka to je veliká. Zevnější dveře, vlastně veliká železná vrata, byla otevřena, uvnitř byl vestibul, který oddělen byl od hrobky vlastní železnou mříží zvýší člověka. Mříž byla zavřená, tak že jsme jen nosy prostrkovaly a viděly ve hrobce mnoho rakví. Každá měla v nohou stříbrnou tabulku s jménem mrtvého. To vše nás báječně vábilo, ale jak dostati se dovnitř? — Já to přeležu, Irma praví, já také a už praně přelézáme mříž. — Šlo to těžce, broty hořejší zle za držovaly naše sukne. Ale v hrobce se nám líbilo. Samé kněžny, knížata a hraběnky, to budou holky koukat, až jim budem vypravovat, v jak vznešené společnosti jsme se polybovaly. Ovšem neřekneme, že ta společnost byla mrtva. Najednou prásk — prásk — ohlédnu se, hlavní vrata s rachotem se zavřela.

Pohlédnu na Irnu, ta měla oči vyboulené v pravém toho slova smyslu, vykřikly jsme obě strašně a letíme k východu. Do dnes nevím, jak jsme mohly tak rychle dostati se přes onu mříž. Boucháme na vrata, křičíme, kopeme, skrabáme, nic, nic, pusto a ticho kolem. Hrozná přímo situace, uvažte, prosím, že tato vrata byla jediným východem z hrobky. Barvená okna nalézala se až u samého stropu, k nim žádný přístup. Kolem do kola jen samé rakve a v nich mrtvolky. Zoufale útočily jsme na železná dveře, z rukaviček visely cáry, špičky botek rozkopány k nepoznání, ale vše marno. Já první jsem se vzdala, sklesla jsem na kolena a filosofovala, to je jest trest za to, že tak lehkomyšlně opustila jsem svoje rodiče, svůj krásný domov a honila se za něčím neznámým, cizím; za ten hřích jsem nyní za živa pohřbena. To slyšelo hrozinky nekřičela, ale přímo řvala jako lvice, já sice nikdy žádnou lvici řvati neslyšela, ale to je jedno. A vidíte to řvání nás zachránilo, vrata se otevřela, my vyrazíme ven zrovna do sněhu, popadáme sněh, přikládáme na hlavu, svažujeme vypráhlá hrdla a mezi tím hlídka nám vypráví, v jak strašném jsme byly postavení. Hrobka se otvírá jednou za 14 dní, jen k vůli čerstvému vzduchu, ani ho nezapadlo, když přišel zavírat, aby se podíval dovnitř, poněvadž nemyslí, že by někdo mohl být tak drzým a přelézati mříž. Státi naše bylo, že ta hrobka se nalézá pod vysokým kopcem, proto ta okna nacházela se až u stropu. Hlídka, když vylezl na kopce, byl zrovna u okna hrobky, zaslechl křik, napjal pozornost a sledoval, že křik přicházel z hrobky. Ovšem že se ulek, rychle se vrátil a tak jsme byly zachráněny. — To se sama sebou rozumí, že ještě ten den jsem uhlídala domů.

Jistě si některý z vás myslí, že to bylo docela naštěstí, pro tu holku, ta už tak snadno z domova neodjížděla. I ano, odjela, oustila zase lehkomyšlně svůj domov, svou vlast, své rodiče, ty drahé, zlaté hlavy a odjela až se moře do Ameriky, aby vyměnila

to své všecko, skrovné sice, ale vlastní, za něco cizí, neznámé. A zdali pak jí stihl také trest? Inu stihl, jest nyní v Americe — za živa pohřbena. . .

Marie Burešová, So. Omaha.

Čtené čtenářky Zenské Hlídky! Přijímte ode mně srdečný pozdrav, vždyť nevím, zdali se ode dneška za rok zase v Ženském Hlídce shledáme. Den vánoční, 25. prosince, nám přikvapil a tu má být nějaký vesel, ale jestli jest každému z nás dopřáno onen den sváteční s radostí očekávat, neb mnohému z nás přinese jenom smutnou upomínku a ztrátu nenahraditelnou. Já sama tyto svátky očekávám se slzami v očích, neb poslední den v prosinci 31., to bude pět roků, co můj manžel zemřel. Jest to nezapomenutelná upomínka tyto dni a tak nás je asi více takových, že tyto svátky jsou pro někoho radostné a pro jiného žalostné. A co ten den štedrovecerní, jaký to krásný význam štedrosti a přece co klamu a pověr v sobě skrývá! Byla jsem ještě malá holka, když jsem slyšela o tom vypravovat, co se vše na ten večer dělalo. Nevím, zdali se to podnes děje, ale vím, že jest ještě mnoho upomínek. I já sama si pamatuji, jak ráno na štedrý den tatínek nám povídal: "Dnes nesmíte jíst celý den a večer uvidíte za to zlaté prasátko." Ale za celé své dětství se nepamatuji, že bych to zlaté prasátko viděla, protože jsem to nevydržela celý den nejíst. Ale na ten večer jsme se přece těšili, až budeme dárky od svých milých rodičů poděleni. Nemohl jsem se dočkat, až tatínek bude volat ke stolu, neb jsem viděla, jak se stůl naplňuje vším, co děti mají nejradši. Vše musilo být na stole, aby nic nescházelo. Maminka dříve nesedla ke stolu až byli všichni promaděni; říkala, když někdo scházel, aneb od stolu odehál, že by se jí nevedly husy. Nejprve se krájelo do kola jablko; byla-li uvnitř hvězda, říkali, že bude zdravý, byli-li kříž, že bude nemocen. S ořechem bylo totéž: bylo-li jádro zdravé, byl zdravý a naopak. Muselo se jíst ode všeho trochu, by byla v všeho spokojenost. Po večerí tatínek nás podělil dárky a každý byl spokojen co dostal, třeba některý dárek měl o mnoho větší cenu než druhý. Potom se sebraly všechny zbytky ze stolu a šlo se všemu trochu dát od štedrovecerní večere. Koňům do žlabu, by byli zdraví; kravám, by byly chráněny před čarodějnicemi. I do studně se trochu dalo, by voda nevyšchla. Někdo šel i na zahrádku roznést, by bylo hodně ovoce. Husákoví a kohoutovi se dalo česneku, by byl hodně zlý, by chránil svou rodinu. Také vám musím povědět, jak jsem házela stříverem. Měli jsme služebnou holku, byla už starší a byla by se ráda vdala. Někdo jí pověděl, jak se dozví, jestli se přistím rokem provdá, by vzala po třikrát do náručí dříví a dala ho pod koňm a potom políbila kousky, je-li na posled jedné zbylé, že se nevdá, jsou-li dvě, že se vdá a potom šla házet stříverem od které strany chocha dostane. Já se jí ptala, proč to dělá a ona mi řekla, že za to dostane zlaté pěkný dárek. Myslíla jsem si, že to také zámek, bych ten dárek dostala. Tak když mně žádný neviděl, vzala jsem bratrovu botu a házela jsem s ní jako naše děvečka. Druhý den ráno bratr hledá botu a ne nalézá. Maminka povídá: "Mařenko, najdi Karlíkovu botu." Právím, že jsem večer házela, bych dnes dostala dárek. Maminka mi řekla: "Hned jdi hledat botu a jestli jí nepřešláš, neprav dostaneš dárek." Šla jsem, ale botu jsem nenašla. Druhý den jsem jí našla od psa rozhrýzanou, ale dárek jsem nedostala. Za to dostal bratr nové boty. Mohla bych toho mnoho ještě napsati, ale ne musím, že tomu nevěříte, neb dnes jsou lidé pokročilejší, než a bychom byli nějakým pověrá. Ale památku po rodičích jsem si zachovávala a štedrý večer dítka vždy připravila a dárky podle možnosti podělila. Tak si přeji, by i jejich dítka onu památku po rodičích zachovávali a štedrosti a lásky ke každému je učili. Kde je hlídka, je i štedrost a k tomu musíme hledět, aby se to dítka nejdříve naučila. Končím s přáním mnoha zdraví naší paní pořadatelce.

ce Ženské Hlídky, by s námi měla přistím rokem trpělivost, jako měla v roce minulém a přeji všem šťastné a veselé svátky a Nový Rok. Abychom přistím rokem tenhle čas byli v naší milé Hlídce zase všechny pohromadě. S pozdravem na všechny.

Marie Hotovcová, Danube, Minnesota.

Čtená paní pořadatelko a milé dopisovatelky! Zas přichází zim mezi Váš po dlouhé době, nyní teprv můžeme říci, že jest po práci, ale jen v poli, neboť my ženy nemáme nikdy tak prázdnou chvíli, abychom se musely nudit, obzvláště když je trochu té drobtiny, tak je s čím se zabývatí. Já jsem letos měla práce až dost, neboť na jaře, jak jen má čas dovoľoval, měla jsem práci s hájem, který je asi deset roků starý, a co je sázený, ještě nebyl čistěn. Ale já jsem se mu pomstila! Všechny suché větve musily pryč, dvakrát jsme ho s naší Anežkou vyhrabaly. A za tu naši námahu se nám do něho nastěhovalo všelijakého druhu ptačtva. Byla skutečně radost poslechnouti tu jejich krásnou melodii, neboť nám zde nescházely ani hrálky ani kanárci. Nešli-li to radost, milé čtenářky, v korunách stromů míti takové přehyvatel? Dole se procházejí kvočny s kuřátky, vše se raduje ze života. Tak jako my se teď těšíme na Vánoce, nejradoštější to svátky v celém roce. Pamatuji se zcela dobře (ač je tomu již 20 roků), když mě maminka co desítileté děvče vedla do služby ku vzdáleným příbuzným, asi tři hodiny vzdáleným od mojí rodné dějiny. Ano, již tomu bude na jaře v polou dubna 20 roků! Bylo to v neděli, maminka ráno vstala, a já jí už kladla otázku: "Maminko, půjdeme hned?" "Ne, moje dítě, až lvařím snidání, tak půjdou na ranní mši svatou, a až se vrátím, tak teprv půjdeme. Nežli se maminka vrátila, já jsem si připravila do uličku svoje hadříky a rozmlouvala se svými mladšími bratry, sňubující jim, co jim vše koupím za tu peníze, co vysloužím. Otec byl celé ráno jaksi zadumaný, ale když slyšel, jak bratřím sňubím, pravil s úsměvem: "Mně jsi ještě nepříslíbila nic!" Já na to odvětila: "Ach, tatínku, také vám něco koupím, jen kdybyste se tolik neopíjeli!" V tom již maminka vstoupila do světnice, že již je připravena. Tak jsem se rozloučila s otcem a bratry. Maminka jim přikázala, aby byli hodní, že k večeru přijde a jim něco přinese. Otec pak řekl: "Prosím tě, ty mi do té hospody nechoď!" Maminka mně vzala uličku a šly jsme. Jeličky by to vzalo mnoho místa popisovat, jak jsem se ve službě měla, povím jen, že jsem na Vánoce přinesla 6 zlatých vysloužených a dala je mamince, aby bratřím něco koupila. Mně maminka koupila za 80 kr. sátek z těch šesti zlatých a já byla spokojena. Sátek již jsem měla a zase službu sjednanou v rodné dědině v pěkném půlstatečku. Když vlastně můj otec onen půlstatek, stávala tam moje kolébka a též mých bratří a jedné sestry vlastní a třech nevlastních, neboť moje maminka byla též macechou třem sestřím a dvěma bratřím. Z oněch tří sester dvě již odpočivaly v chladné zemi, jedna zemřela při porodu. Zbyly po ní tři dítka a manžel a druhá sestra se loňského roku v únoru otrávilá jedem na myši z lítosti nad svojí 18letou deorou, že se jí rozotala na součotě. Sestra měla pohřeb 20. února a její deera zemřela 7. června. Mimo ni zůstali ještě tři děti, dva hoši a devět roků stará Eliška. Letos v dubnu zemřel též svákr, tak děti ostaly úplně sirotky. Maminka Elišku dala do sirotčince, jeden hoch má již zaměstnání a druhý chodí do školy. Psala mi neteř od druhé sestry, že děti mnoho pláči pro své rodiče a nařikají. Nikomu prý se nepodaří, aby je obveselil a přivodil úsměv na jejich tváře. Tak jsem se do toho psaní zabrala, aniž bych zpoznamenala, bych nechtěla mlsta jiným dopisovatelkám. Jak pak se pí. Pavaosová těšíte sem do Minnesoty? Jestli bude pořad tak pěkný pořad, jako dosud, budete mít pěknou cestu. Píste také do Ženské Hlídky: jak je vidět, umíte lépe poroučeti páru jak já. Všem čtenářům a čtenářkám přeji veselé Vánoce a v redakci mnoho nových odvěratelů.

Růžena Jilková, Lucas, Kansas.

Čtená pořadatelko! Prosim za uvážení tohoto dopisu, neb jest to můj první. Musím též přispět s něčím do vánočního čísla, aby bylo v Ženském Hlídce hodně dopisů. Co asi dělají všechny naše dopisovatelky, že tak málo píší! Já jsem chtěla již několikrát psát, ale vždy jsem si vzpomněla na ten bezedný koš a ten mě polekal. Dnes jsem si umínila, že budu psát — a toho bezedného koše se již nebudu bát. Milé čtenářky, jak pak se těšíte na příští rok, neboť rok 1912 bude brzy u konce? Jistě, že je nás mnoho, které se srdcem plným bolu vzpomínati budeme na rok 1912. Já nikdy nezapomenu na tento rok, neboť se k nám špatně zachoval. Proto se těším na rok 1913 a myslím, že nebude tak bezcenný. Je tomu právě 5 neděl, co se nám narodil synáček, který ale neměl dlouhého věku, neboť pátý den zemřel. Ani Vám nemohu vyprávět můj zármutek, vždyť mě ani ve snu nenapadlo, že dítě to zemře. On první den po narození spal, ale potom začal plakat, tak jsme k němu zavolali doktora a on mu dal nějaké pilulky, které ho trochu utišily, tak že začal spát. Já jsem mysli, až se vyspí, že bude zase dobře, ale zmýlila jsem se. On usnul a více se neprobudil. Ani si nemůžete představit moje překvapení, když jsem se na něj podívala a on byl mrtvý. Věru, špatně si s námi ten osud zahrával! Věřte, milé čtenářky, že rána, která je z srdce zasazena, zanechá po sobě jizvu a ta se již nikdy vyhojíti nedá. Přisloví praví: Nezapomej, ale doufej! Tedy musíme doufat. Když jsem si Vám trochu postěžovala, tedy musím začít o něčem jiném. Ale o čem psáti? Poučovat čtenářky nemohu, protože sama rady potřebuji, tedy ty starší by měly hodně dopisovat a nám mladším rady dávat. Nastávají nám dlouhé zimní večery, tak by se dopisovatelky měly činit, a bychom měly co číst. Je zde mnoho Čechů, kteří umí česky psát, ale do Pokroku nepíší. Též paní Černá ve Wilson by nám měla něco napsat ze své zkušenosti. Když jiného ne, tak by nám měla povědět, jak často vaří kvestkové kostičky. Milé čtenářky, jak pak Vám nesou hodně slávek? Letos se dle dobře vyplácejí, kramení pro ně je laciné a veče jsou drahé tady. Dostáváme 25 centů za tučet a málo také dobře platí 25e libra. Také bych ráda věděla, jestli naši krajané ve Phillips, Wis., odbírají Pokrok. Jestli ano, tak píšte, jak se Vám v Americe líbí. Myslím, že pan František Šámal jest tam urozen a též i jiní. Mé dítka jméno bylo Růžena Trojanova. Musím už přestat, aby paní pořadatelka neztratila trpělivost. Zdravím čtenou redakci a čtenáře Pokroku, též přeji všem šťastné a veselé Vánoce!

Zdenka Potzova, Omaha, Nebr. — Douška "Z vánočních vzpomínek". Zajisté nejdojemnější a nejvíce vzpomínkou vyluzující svátky jsou Vánoce. Co různých tu přání nese se tím tichem štedrovecerní večer! Vše je jaksi velebné, i ta příroda sama, velmi často odívá se bílým hávem, přikrovem sněhových, který ještě více krásy vánočím dodává. Každý člověk srdce ušlechtilého, myslí jasně a svědomí čistého je dojat a hledí všemožně zpřijemnit každému svátky tyto. — Snad v Americe nejsou ani tak významné Vánoce jako v Čechách. Děti těší se na Ježíška, poslouchají lépe, než kdy jindy, již měsíce před svátky, aby k nim Ježíšek přišel a hodné toho přivezl. Pronášejí se přání možná i nemožná a mohu říci s upřímným srdcem, že každý, ať dítě, ať dospělý, by měl dostal dárek sebe menší, citi se šťasten, překvapil jej někdo něčím. Toho dokladem budí Vám tento příklad: Bylo právě o štedrý večer, kdy na dvéře našeho domu zaklepal kdosi. Seděli jsme právě u večeře. Volno, ozval se můj otec. Do dveří vstoupil sluneč oděný pán, dle vzezření cizinec. Celý zasměšený. I zeptal se něčeho, kde se nalézá a jak daleko má ještě do Bavor. Ovšem hned mu bylo vysvětleno, kde je, v které části Čech a že je právě štedrý den, aby zůstal a nám Nevěchal ovládnout zůstat, neb venku vál ostrý severák a sněhu mlsta na metr. Po večeři šli jsme ku stromku vánočnímu, každý ovšem pro nějaký dárek. Máje máti má srdce zlaté i věčné, jak bolně by odinkavalo na cizince toho, by zůstal u stromku nepovinnout. Během večeře vytratila se od nás a dala pod

stromek dárek ještě jeden a listkem, cizinec to jménem. Byla to pěkná jantarová špička na doutníky, kterou kdysi otec můj ku jmeninám dostal. Všecky jsme strnuli překvapením, nejvíce však o cizince. Šelz dojat a my všichni. Vyprávěl nám mnoho a mnoho ze svého života. Člověk ten byl velice zámožný, že si mohl dárků dražších koupiti, než byl tento, ale řekl: "Nikdy bych nevěřil, jakého srdce šlechetského jsou Češi!" Psával nám ještě dlouhá léta z Bavor i Ruska, kamž se přestěhoval a kde také zemřel. Každé Vánoce si vzpomínáme na oho cizince. Já také mám mnoho přjemných vzpomínek na domov, a musím doznati, že kdyby v cizině se měl člověk sebe lépe, v štedrý večer přál by si zajisté každý své drahé spatiiti. Zvláště my, kteří máme rodiče za mořem. Přihodnou básně dovolují si zde uvéstí:

U stromku vánočního.

Aj, Vánoce, aj, Vánoce, ty radostné svátky, čeká na nás štedrý večer, ba, už je za vratky.

Čeká na nás, radost vede do našeho domku, a již dárky zavazuje na vánočním stromku.

A vánoční stromek zlatem, lesklým světlem září, ba těch svěcí, zlata toho jako na oltáři.

Na větvíčkách dárků plno, až se každá chýlí, "Víte-li pak!" dí matka, "kdo to vše nadílí?"

A ty dítka radostí pak nemohou spát do dne, a v duchu si povídají, jak že budou hodné.

Jak si budou cítit a vážit, tatíčka i matky, by Ježíšek zas k nim přišel, na vánoční svátky.

Antonie Malkovská, Renfrow, Oklahoma. — Čtené dámy! V této předvánoční době, kdy převládají na jídelním listku samé ryby, chci též přispěti do naší Ženské Hlídky návodem, jak je upravovati. Zajisté Vám tam ve velkých městech, kde máte příležitost obstarati si různé druhy ryb, přijde velice vhod, jak je snadno a chutně upravit. Dnes podám návod na úpravu štiky. Smažená štika se upravuje takto: Štika očistěná, rozkrájená se osolí a nechá hodinu ležeti v citronové šťávě a v koření. Každá kuchařka zajisté bude vědět, jak citronové šťávy používat. Nyní zpěi na másle rozstrouhanou cibuli, přidej sardelové máslo z několika sardelí, lžici petrželové polévky a rozmeškej to s pěti žlutky. Nyní vezmi štiky, osuší je čistým hadříkem, omočí je v tomáče, posyp strouhanou houskou a usmaž v rozpáleném, čerstvém másle. Můžeš k štikě dáti buď salát, nebo některou jinou zeleninu. Též se může k ní udělati sardelová omáčka. Takto upravená štika jest výborné chuti a velice příhodný pokrm na štedrý den. Sardelová omáčka se dělá takto: Rozkrájej na droboučko trochu zelené petržele a půl citronové kůry. Čistě uvej 4 sardelce, vyndež z nich všechny kůstky a utři je se šesti na tvrdo uvaženými žlutky. Vlož je do hrnku, přidej onu petržel a citronovou kůru a šťávu z jednoho pomoranče, trochu hořčice a dobře to rozmeškej. Přidej asi jeden kvart vlna, kapku cukru a nech chvíli povařit. Nemáš-li vlna, tu můžeš přidati kapku octa a hovězí polévky. Též se může i oranž vynechat. Takto upravenou omáčku vlej do nádobky extra a uss na stůl. Čt. dámy, které vyzkoušejí tento můj recept, po vánočních sdělte se mnou v Ženském Hlídce, jak Vám chutnalo. Přejí pořadatelce šťastné Vánoce a k Novému roku hojnost dopisovatelk!

Štiky pro sirotky "Ženská Útulny" v Brně na Moravě.

Pan Václav Krejčí, Marple, Neb. — Minule oznámeno 8.00

Celkem odesláno dne 8. prosince 1912. Stojkalová 49.00

Minule oznámeno 8.00

Celkem odesláno dne 8. prosince 1912. Stojkalová 49.00